

N:o 211.

Af herr **N. E. Lindberg**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t rörande ändring i gällande föreskrifter med afseende på saltsjöfisket vid kusterna af Blekinge, Skåne, Halland samt Göteborgs och Bohus län.*

I Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse af den 2 juni 1882 angående vissa föreskrifter i afseende å saltsjöfisket vid kusterna af Blekinge, Skåne, Halland samt Göteborgs och Bohus län förekomma bland andra följande bestämmelser:

» — — — — — att fiskare, som icke är inskränkt hvad svenska kusten angår till visst lossnings- eller försäljningsställe och som äger anlöpa jämväl främmande lands vid Östersjön eller Nordsjön belägna hamnar, där full bevakning eller svensk konsulartjänsteman finnes anställd, icke under någon förevändning äger att vid dessa resor befatta sig med seglation i annat ändamål än fiskfångst och fångstens föryttrande, samt att han således må under fiskepasset innehafva och föra endast sin fiskredskap, färsk eller saltad fisk af tullfri beskaffenhet samt salt för fiskens insaltning; hvaremot, om fiskaren vill till in- eller utrikes ort föra andra varor, han har att ställa sig därför i allmänhet gällande bestämmelser till efterlefnad;

— — — — — att, där fiskare anlöper främmande hamn vare sig för lossning eller af annan anledning, han skall, utom iakttagande af hvad enligt det främmande landets lagar honom åligger, förse sig med ett af tullförvaltningen på platsen eller där anställd svensk konsulattjänsteman å fiskepasset tecknad intyg om tiden för hans ankomst och afgang samt huruvida han anländt eller afgått i barlast eller med last af endast sådana varor, som efter hvad ofvan sägs må under fiskepass föras;

att fiskare som bryter mot dessa föreskrifter skall, utom särskildt ansvar enligt gällande tullstadga för olofflig varuinförsel, där sådant äger

Bih. till Riksd. Prot. 1907. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 82 Häft. (N:o 211.)

rum, böta, första gången från och med fem till och med femtio kronor och om han oftare beträdes med dylik förseelse från och med tio till och med etthundra kronor.»

Dessa föreskrifter äro naturligtvis tillkomna i syfte att åstadkomma nödig kontroll öfver de fiskare, som idka fiske i de till våra närmaste grannland gränsande fiskevatten, så att icke därvid olofligt införande af tullpliktiga varor må äga rum vid våra egna eller grannländernas kuster.

Det vill likväl synas, som om någon ändring skulle vara önskvärd och möjlig i ofvan anförda bestämmelser, utan att dessa därigenom förlorade sin kontrollerande uppgift, då de faktiskt visat sig i sitt nuvarande skick vara till stort men för den fiskeriidkande befolkningen i ofvannämnda farvatten.

Hvad den först anförda punkten angår, så innehåller denna tydligt förbud för fiskare att föra annat än »sin fiskredskap, färsk eller saltad fisk af tullfri beskaffenhet samt salt för fiskens insaltning».

Om proviant för fiskaren och hans medhjälpare innehåller bestämmelsen inga föreskrifter, hvarför härom ofta uppstått meningsskiljaktigheter mellan fiskare och vederbörande tulluppsyningsmän.

Visserligen är det ju i de flesta fall kortare fisketurer, som fiskarena vid dessa kuster företaga, och hafva de därvid icke behof af något större proviantförråd, men det händer ändå ganska ofta att utfärder företagas, som äro ämnade att räcka i flera dagar och hvarvid ett större proviantförråd är nödvändigt. Om en sådan fiskeutfärd af en eller annan orsak blir afbruten, innan det medhafda förrådet tagit slut, är fiskaren vid hemkomsten mycket lätt utsatt för misstanken att hafva gjort sig skyldig till smuglingsförsök. Sådana fall hafva inträffat och synas bäst kunna förekommas därigenom, att det medgifves fiskare rätt att vid utgåendet innehafva af tullbetjänt kontrolleradt proviantförråd för visst antal dagar.

Bestämmelsen om fiskares skyldighet att vid utgåendet från utländsk hamn låta verkställa påteckning af medhafdt fiskepass är likaledes af den art, att det för fiskaren medför betydliga olägenheter och besvär, i synnerhet för dem, som idka fiske i sundet mellan skånska kusten och Danmark. Det händer nämligen ganska ofta, att den fiskare, som på kvällen satt sitt fiskegarn i sundet, utaf en eller annan anledning nödgas gå i land å någon plats på danska kusten för att där invänta den tid på natten, då den blifvande fångsten skall upptagas. Dansk tullkammartid vid en del mindre landningsplatser infaller emellertid mellan solens upp- och nedgång, hvarför det i de flesta fall är *omöjligt* för fiskaren att efter kvällens inbrott påträffa någon tullbevakningspersonal, som är villig att verkställa den i fiskepasset föreskrifna påteckningen.

Då nu ett längre dröjsmål kan medföra förlust eller förstörande af fångst och fiskredskap eller därigenom lämpligt tillfälle till afyttring af fångsten kan gå förloradt, nödgas ofta fiskaren att i strid med gifna bestämmelser afgå från dansk hamn utan att hafva fått påtecknad sitt fiskepass, utsättande sig därvid för risken att i fall af upptäckt blifva pålagd det straff, lagen i så fall stadgar.

Ett sådant förhållande, som nödgar en i allt annat laglydig befolkning att lefva så att säga på kant med lagen, och som därför lätt kan förorsaka vanvördnad och minskad respekt för gifna föreskrifter, synes mig därför vara i stort behof af en förändring, hvilken enligt min åsikt kunde åstadkommas på det sätt, att ifrågavarande bestämmelse om fiskares skyldighet att sig själf anmäla ändras så att han blefve därifrån befriad vid tider och platser, där ingen tullbevakningspersonal befinnes i tjänstgöring, med bibehållen rätt för tullbevakningspersonal att när och hvar som helst anställa undersökning af för smugglingsförsök misstänkt fiskebåt.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag härmed hemställa,

att Riksdagen måtte besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t vidtaga sådan ändring af Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse af den 2 juni 1882,

att fiskebåt, som utgår på fiske i Östersjön och Kattegatt, må tillåtas medtaga proviant åt medföljande manskap för högst 12 dagar, och att fiskebåt, som utgår på fiske i Öresund, må tillåtas medtaga proviant åt medföljande manskap för högst 4 dagar,

att bestämmelsen om fiskares skyldighet att låta påteckna fiskepass må lämpligen förändras, så att han må varda därifrån befriad vid tider och platser, där ingen tullbevakningspersonal befinnes i tjänstgöring, samt,

att, då fiskare landlägger vid svensk kust för lossning eller eljest, honom åligger att genast anmäla sig hos närmaste tulltjänsteman för visitation.

Stockholm den 15 mars 1907.

N. Edv. Lindberg.

I motionens syfte instämma:

L. Gust. Broomé.

Pehr. Pehrsson,
Åkarp.